

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer otteogtyve

Ezekiel nummer ni

Jeff Pippenger

2026-08-22

Ifølge inspirationen gælder det, når det kommer til inspiration, at „enhver kendsgerning har sin betydning“, og at „ethvert princip har sin betydning.“

“Bibelen indeholder alle de principper, som mennesker behøver at forstå for at blive skikkede enten til dette liv eller til det kommende liv. Og disse principper kan forstås af alle. Ingen, der har en ånd til at værdsætte dens undervisning, kan læse et eneste afsnit af Bibelen uden deraf at vinde en hjælpsom tanke. Men Bibelens mest værdifulde undervisning opnås ikke ved lejlighedsvis eller usammenhængende studium. Dens store sandhedssystem er ikke fremstillet på en sådan måde, at det kan opfattes af den hastige eller skødesløse læser. Mange af dens skatte ligger dybt under overfladen og kan kun erhverves ved flittig granskning og vedvarende anstrengelse. De sandheder, som tilsammen udgør den store helhed, må opspores og samles sammen, ‘her lidt, der lidt.’ Esajas 28:10.”

"Når de således granskes og sammenføjes, vil det vise sig, at de passer fuldkomment sammen. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring på en anden, hver sandhed en udfoldelse af en anden sandhed. Den jødiske husholdningsordnings forbilleder bliver gjort tydelige ved evangeliet. Hvert princip i Guds ord har sin plads, hvert faktum sin betydning. Og den fuldstændige struktur vidner i både plan og udførelse om sin Ophavsmand. En sådan struktur kunne intet andet sind end den Uendeliges undfange eller forme." Education, 123.

Faktum er, at det hebraiske udtryk »ereb boqer« forekommer otte gange i Bibelen. Det oversættes altid med »aften og morgen«, med undtagelse af Daniel 8,14, hvor det gengives som »dage«. Ifølge Inspirationen er vers fjorten »grundvolden og den centrale søjle i adventtroen«.

”Det skriftsted, som frem for alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle i adventtroen, var erklæringen: ’Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener er gået; så skal helligdommen renses.’ [Daniel 8,14.]” Mod den store konflikt, 409.

Faktum er derfor, at „dagene“ i verset er den ottende forekomst af det syv gange anvendte hebraiske udtryk. Og det bibelske fænomen, at Gud profetisk ledede oversætterne af King James-versionen, knyttede med forsæt den bibelske gåde om den ottende som værende af de syv til det vers, der repræsenterer et af de to syner i kapitel otte. Det ene ord, der i kapitel otte oversættes med „syn“, er det hebraiske ord „chazon“, og det andet er „mareh“. „Mareh“ betyder åbenbarelse, og „mareh“-synet er synet af Kristi åbenbarelse i Guds profetiske ord. „Mareh“-synet i Daniel 8:14 fastslår, at Kristus skulle åbenbares og pludselig komme til sit tempel den 22. oktober 1844. Alle disse sandheder er kendsgerninger, og de har deres betydning for det vers, som er den centrale

søjle, og den centrale søjle er ikke en lære eller en profeti, som blev opfyldt den 22. oktober 1844; faktum er, at verset er Kristus, den centrale søjle.

„Mens jeg befandt mig i denne tilstand af modløshed, havde jeg en drøm, som gjorde et dybt indtryk på mit sind. Jeg drømte, at jeg så et tempel, hvortil mange mennesker strømmede. Kunde, som søgte tilflugt i dette tempel, ville blive frelst, når nådetiden skulle afsluttes; alle, som forblev udenfor, ville være fortabt for evigt. Skarerne udenfor, som færdedes ad deres forskellige veje, hånede og latterliggjorde dem, der gik ind i templet, og sagde til dem, at denne frelsesplan var et snedigt bedrag, og at der i virkeligheden slet ingen fare var at undgå. De lagde endog hånd på nogle for at hindre dem i skyndsomt at komme inden for murene.”

„Af frygt for at blive gjort til latter mente jeg, at det var bedst at vente, indtil folkemængden spredtes, eller indtil jeg kunne gå ind uden at blive bemærket af dem. Men antallet voksede i stedet for at aftage, og i frygt for at komme for sent forlod jeg hastigt mit hjem og trængte mig gennem mængden. I min angst for at nå templet lagde jeg ikke mærke til eller ænsede den skare, der omgav mig.

“Da jeg trådte ind i bygningen, så jeg, at det store tempel blev båret af én vældig søjle, og til denne var et lam bundet, sønderrevet og blødende. Vi, som var til stede, syntes at vide, at dette lam var blevet flået og knust for vor skyld. Alle, som trådte ind i templet, måtte komme frem foran det og bekende deres synder. Lige foran lammet var der ophøjede sæder, hvorpå en skare sad og så meget lykkelige ud. Himlens lys syntes at skinne over deres ansigter, og de priste Gud og sang glædelige takkesange, som lød som englenes musik. Dette var dem, som var kommet frem foran lammet, havde bekendt deres synder, modtaget tilgivelse og nu ventede i glad forventning på en eller anden glædelig begivenhed.”

„Selv efter at jeg var trådt ind i bygningen, kom der en frygt over mig og en følelse af skam over, at jeg måtte ydmyge mig for disse mennesker; men jeg syntes tvunget til at gå fremad og var langsomt ved at bane mig vej rundt om søjlen for at stå ansigt til ansigt med lammet, da en trompet lød, templet rystede, triumfråb hævede sig fra de forsamlede hellige, et frygtindgydende skær oplyste bygningen, og så var alt i det dybeste mørke. De lykkelige mennesker var alle forsvundet sammen med skæret, og jeg blev efterladt alene i nattens tavse rædsel.

„Jeg vågnede i sjælekval, og kunne næppe overbevise mig selv om, at jeg havde drømt. Det syntes mig, at min skæbne var beseglet; at Herrens Ånd havde forladt mig, aldrig for at vende tilbage.“ Experience and Teachings, 24, 25.

Vi bliver nu prøvet på, om vi vil gå ind i templet og derefter bekende vore synder og sikre os velsignelsen af Hans retfærdiggørelse. Dette sidste kald til at gå ind i templet er omgivet af hindringer for at forhindre vor individuelle indgang, men dersom vi nu tøver, vil vi blive „ladt alene tilbage i nattens tavse rædsel.“ Men dette er ikke mit eneste anliggende.

Der blev lagt en målrettet vægt på dette højst betydningsfulde vers ved at medtage sondringen i ordet »dage«, som bærer med sig den profetiske gåde, at den ottende er af de syv, hvilket er et af hjulene i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. I beseglingens periode vil både det

protestantiske horn og det republikanske horn i det sjette rige i Bibelens profeti opfyldte gåden om, at den ottende er af de syv. Af de otte præsidenter siden endetidens begyndelse i 1989 blev Trump den sjette konge i det sjette rige, og efter at han vandt sin anden embedsperiode, blev han den ottende, som er af de syv. I De Forenede Staters handling med at gentage Milanoediktet i 313 vil den laodikeiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind blive den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Beseglingstiden afsluttes ved søndagsloven, hvor pavedømmets dødelige sår læges, og hun således opfylder gåden i Åbenbaringen sytten som den ottende, der er af de syv. Ét faktum, repræsenteret i én hebraisk frase, som ét engelsk ord, fører det vers, der identificerer dommens åbning, ind i det vers, der identificerer dommens afslutning i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind.

Enhver kendsgerning har sin plads, og der findes kun ét udtryk i Det Nye Testamente, hvor der forekommer en numerisk konstruktion af et „tal“ gange et andet „tal“, og kun to i Det Gamle Testamente. Alfaet for den „numeriske konstruktion“ findes i Første Mosebog.

Hvis Kain hævnnes syvfold, da sandelig Lemek syvoghalvfjerdsindstyvefold. 1 Mosebog 4,24.

Omegaens »numeriske konstruktion« findes i Matthæus.

Da trådte Peter hen til ham og sagde: Herre, hvor mange gange skal min broder forsynde sig imod mig, og jeg tilgive ham? Indtil syv gange? Jesus siger til ham: Jeg siger dig, ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv. Matthæus 18:21, 22.

Disse passager udgør den første og sidste gang i Bibelen, hvor et tal angives at skulle multipliceres med et andet tal. Der er mange tal, men Genesis' alfa og Matthæus' omega besidder den samme numeriske konstruktion, og de anvender de samme to tal, „syv“ og „halvfjerds“.

Mellem alfa og omega er det midterste — og det eneste andet sted, hvor denne numeriske konstruktion forekommer, er i Tredje Mosebog femogtyve. Der er de to tal ikke »syv« og »halvfjerds«, men »syv gange syv år«.

Og du skal tælle syv årsuger for dig, syv gange syv år; og tiden for de syv årsuger skal for dig være ni og fyrre år. 3 Mosebog 25:8.

Den mellemste numeriske konstruktion anvender endnu en gang tallet »syv«, men ikke tallet »halvfjerds«. Det afsnit, hvori den findes, indeholder en velsignelse for lydighed og også en forbandelse for ulydighed. Velsignelserne ved frigivelsen af slaver og genoprettelsen af land står i kontrast til forbandelsen om syv gange, som nævnes fire gange i kapitel seksogtyve i Tredje Mosebog. Velsignelsen omfattede Herrens opretholdelse i de år, hvor landet hvilede, og en dobbelt velsignelse i jubelåret, og forbandelsen i kapitel seksogtyve er modstykket i pagtsadvarslen i de to kapitler.

Den midterste numeriske konstruktion forekommer i 3 Mosebog 25,8 («syv gange syv år»). Den forbindes umiddelbart med den firedobbelte dom «syv gange» i 3 Mosebog 26. Således repræsenterer den midterste numeriske konstruktion både en velsignelse og en forbandelse og danner et dobbelt vidnesbyrd i 3 Mosebog. Den numeriske konstruktion af enten jubelårets

velsignelse eller forbandelse er anbragt mellem Lameks dom og Jesu identificering af grænsen for nådetiden. Alle tre tilsammen identificerer en prøvetidens grænse, som, når den er afsluttet, vil åbenbare én klasse, som er velsignet, og én klasse, som er forbandet. Alfa og omega, som repræsenterer den første og den tredje engels budskaber, identificerer fire hundrede og halvfems som symbolet på prøvetid. Når dette sammenføjes med jubelårets forbandelse eller velsignelse, bliver kendsgerningerne vigtige, idet vi nærmer os studiet af Ezekiels bog kapitel et, vers et, som placerer Ezekiel i det tredivte år af den syttende jubelcyklus.

Denne jubelcyklus endte den 22. oktober 573 f.Kr. og var et forbillede ikke blot på den 22. oktober 1844, men også på den snart kommende søndagslov. Vi er nu i 2026, som er det syvogfyrretyvende år i den halvfjerdsindstyvende jubelcyklus. Denne jubelcyklus er blevet forbilledliggjort ved den „syttende“ jubelcyklus, hvor Ezekiel stod i det tredivte år. Han stod i templet og repræsenterede de hundrede og fireogfyre tusinde, som ved tro er gået ind i Det Allerhelligste ved dommens afslutning, således som de trofaste gjorde efter den 22. oktober 1844. At overse „kendsgerningen“ om, hvor Ezekiel befinder sig i den profetiske historie i kapitel et, vers et, er at miste sin „orientering“.

Efter at have skuet Herrens herlighed ved floden Kebar bliver Ezekiel ydmyget til støvet, ligesom Daniel, Esajas og Johannes. Dernæst frembyder alle fire eksempler elementer af salvelsen af dem, der skal give budskabet til en menighed, som ikke vil se eller høre.

Der er seks dateringer i Ezekiels Bog, som vedrører Jerusalem. Vi har tidligere behandlet den første og den sidste datering, som findes i kapitel ét, vers et og to, og dernæst i kapitel fyre, vers et. Jeg har behandlet den anden datering, som findes i kapitel otte, vers et, men kun i dens symbolske fremstilling og uden at placere den i forbindelse med Jerusalems belejring og ødelæggelse, og hele bogen drejer sig om denne akse. Jerusalem blev ødelagt ved slutningen af 586/585 f.Kr. Og i Ezekiel 33,21 ankommer en flygtning med budskabet om Jerusalems fald.

Og det skete i det tolvte år af vort fangenskab, i den tiende måned, på den femte dag i måneden, at en, som var undsluppet fra Jerusalem, kom til mig og sagde: Byen er slået. Men Herrens hånd var over mig om aftenen, før den undslupne kom; og han havde åbnet min mund, indtil han kom til mig om morgenen; og min mund blev åbnet, og jeg var ikke mere stum. Ezekiel 33:21, 22.

I det tolvte år blev byen slået, og Ezekiel er da fri til at tale af egen drift. Synet i Ezekiels ottende kapitel fandt sted i det sjette år, således omtrent seks år før byen blev slået.

Og det skete i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at Herren Guds hånd dér faldt på mig. Ezekiel 8:1.

Det følgende år, som var det syvende år, opsøgte de ældste Ezekiel for at søge råd hos Herren.

Og det skete i det syvende år, i den femte måned, på den tiende dag i måneden, at nogle af Israels ældste kom for at søge råd hos Herren, og de satte sig foran mig. Ezekiel 20:1.

Da i det niende år begyndte belejringen på halvandet år.

Atter, i det niende år, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, kom Herrens ord til mig således: Menneskesøn, optegn dig dagens navn, netop denne dags; Babylons konge har på netop denne dag vendt sig mod Jerusalem. Ezekiel 24:1, 2.

Hver af disse datoer repræsenterer særlige vejmærker for de sidste dage, for Paulus siger, at det gamle Israel er et eksempel for dem, som lever ved verdens ende.

Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er skrevet til formaning for os, til hvem verdens ender er nået. Derfor skal den, som mener, at han står, se til, at han ikke falder. 1 Korintherbrev 10:11, 12.

Alle seks af de datoer, der vedrører Jerusalem, forekommer mellem den første dato i kapitel et, vers et, og den sidste dato, som findes i kapitel fyrre, vers et. Disse to datoer markerer det femte år i kapitel et, som var 592 f.Kr., og det femogtyvende år i kapitel fyrre, som var 573 f.Kr. På linje-på-linje-niveau har Ezekiel en linje for Egypten, som omfatter henvisningen til Tyrus, og en linje for Jerusalem. Linjen for Egypten har syv direkte vejmærker (når Tyrus medregnes), og Jerusalem har seks. Sammen med disse to linjer er Josijas linje og den syttende jubelcyklus. Alligevel findes den linje, som fremstilles uden en direkte dato, i kapitel fire, og linjen i kapitel fire rummer flere af de hjul, Ezekiel så, da han skuede ind i Det Allerhelligste. Den er også fyldt med flere symbolske sandheder.

430

Tallet fire hundrede og tredive repræsenterer den evige pagt, og i kapitel fire benyttes Ezekiel af Herren som en levende lignelse, en lignelse, som indbefatter tallet fire hundrede og tredive.

Og du, menneskesøn, tag dig en teglsten og læg den foran dig og afteg på den byen, Jerusalem. Og belejr den og opfør et belejringsværk imod den og kast en vold op imod den; slå også lejr imod den og stil væddere op imod den hele vejen rundt. Tag dig dernæst en jernpande og sæt den som en jernmur mellem dig og byen; og vend dit ansigt imod den, så den bliver belejret, og du skal belejre den. Dette skal være et tegn for Israels hus. Læg dig også på din venstre side og læg Israels hus' misgerning på den; efter tallet på de dage, du ligger på den, skal du bære deres misgerning. For jeg har lagt deres misgernings år på dig efter dagtallet, tre hundrede og halvfems dage; således skal du bære Israels hus' misgerning. Og når du har fuldendt dem, da skal du igen lægge dig på din højre side, og du skal bære Judas hus' misgerning i fyrre dage; jeg har givet dig én dag for hvert år. Derfor skal du vende dit ansigt mod Jerusalems belejring, og din arm skal være blottet, og du skal profetere imod den. Og se, jeg vil lægge bånd på dig, så du ikke kan vende dig fra den ene side til den anden, før du har fuldendt din belejrings dage. Ezekiel 4:1–8.

Jerusalems belejring, som den fremstilles af Ezekiel, er et „tegn“, ligesom belejringen af Jerusalem, som Cestius iværksatte i år 66. Idet Søster White kommenterer Jesu identifikation af Jerusalems ødelæggelse, oplyser hun os om, at den „direkte“ opfyldelse af Jerusalems ødelæggelse finder sted i de sidste dage. Tegnet på ødelæggelsen over de to vidner, repræsenteret ved Nebukadnezar og Cestius, identificerer, at belejringens tegn er tegnet på den nært forestående søndagslov.

En dag for et år

Inden for den passage, vi overvejer, ser vi også den omega-bibelske henvisning til William Millers fremmeste regel for profetisk fortolkning i den grundlæggende bevægelse omkring den første og den anden engels budskaber. Alfaet i princippet om en dag for et år var også et omega-symbol, for alfaet i princippet om en dag for et år blev fremsat i Numbers' Bog som den tiende og sidste prøve, som Israel ikke bestod, og derfor bragte de døden over sig selv i ørkenen gennem de fyrre års ørkenvandring.

Og jeres børn skal vandre om i ørkenen i fyrre år og bære jeres utugt, indtil jeres lig er fortæret i ørkenen. Efter tallet på de dage, i hvilke I udspejdede landet, nemlig fyrre dage, skal I bære jeres misgerninger i fyrre år, én dag for hvert år, og I skal kende mit løftebrud. Jeg, Herren, har talt; sandelig, dette vil jeg gøre mod hele denne onde menighed, som har samlet sig imod mig: i denne ørken skal de fortæres, og dér skal de dø. 4 Mosebog 14:33–35.

De profetiske implikationer af, at dag-for-et-år-princippet identificeres i det endelige oprør i den ti-trins prøveproces, som begynder ved overgangen over Det Røde Hav, og at det samme princip igen forkyndes, idet Jerusalem skal belejres og ødelægges, må forstås og anvendes på det afsnit, vi overvejer, ligesom betydningen af, at „belejringen“ er „tegnet“, må forstås.

Den historiske linje, som sammenføjes, når Jerusalems „belejring“ anvendes som tegnet, må erkendes, for den bliver så at sige en „aksel“, og billedligt talt har belejringens tegn mange eger knyttet til sig. Belejringens tegn er måske det vigtigste afsnit i Ezekiel, og tegnet gør det muligt for Løven af Judas stamme at frembringe fuldkommenhed ud af det, der først syntes Ezekiel at være forvirring. Belejringens „tegn“, år-for-dag-princippet og de profetiske linjer, som sammenføjes ved belejringen, må betragtes i den sammenhæng, at fire hundrede og tredive repræsenterer den evige pagt.

Pagten

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmede i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundrede år. 1 Mosebog 15,13.

Herren indgik pagt med Abraham i en proces i tre trin, og det første af disse tre trin omfattede profetien om, at Abrahams efterkommere skulle være fanger i Egypten i fire hundrede år. I det andet trin fik Abraham omskærelsens rite, og det tredje trin var ofringen af Isak på Morija bjerg. Fire hundrede år blev identificeret i alfaen af de tre trin, Herren tog, da han oprejste og indgik pagt med et udvalgt folk. Dette udvalgte pagtsfolk blev skilt fra Gud ved steningen af Stefanus i året 34, og derefter angav Paulus, den udvalgte apostel for hedningerne, disse fire hundrede år som—fire hundrede og tredive år.

Men dette siger jeg: Den pagt, som forud var stadfæstet af Gud i Kristus, kan loven, som kom fire hundrede og tredive år senere, ikke ophæve, så at løftet skulle gøres ugyldigt. 1 Mosebog 3,17.

Det tal, som repræsenterer pagten, er fire hundrede og tredive, men de to vidner Abram og Saul, hvis navne begge blev ændret til henholdsvis Abraham og Paulus, identificerer to særskilte perioder, som tilsammen udgør det fulde tal fire hundrede og tredive. Når Gud ændrer en sjæls navn, er det et symbol på et pagtforhold mellem den sjæl og Gud. De fire hundrede og tredive år er derfor en sum, som frembringes ved sammenlægningen af to særskilte tal, således som med Abrahams fire hundrede og Paulus' tilføjelse af tredive. Ezekiel lå på sin venstre side i tre hundrede og halvfems dage og derefter på sin højre side i fyrre dage; hvorved to tal identificeres, hvis samlede sum er fire hundrede og tredive.

I Første Mosebog kapitel elleve tydeliggør dødens pagt, som blev tilvejebragt umiddelbart efter syndfloden gennem Nimrods oprør, sondringen mellem to pagter. Elementerne i Babels tårn vidner om et satanisk »frels dig selv«-pagtfolk, som skulle dømmes og spredes. I samme kapitel indledes hebræernes slægtstavle med Ebers fødsel, hvilket markerer begyndelsen på et udvalgt folk til at repræsentere livets pagt, i modsætning til Nimrods dødspagt.

Og Eber levede fire og tredive år og avlede Peleg; og Eber levede, efter at han havde avlet Peleg, fire hundrede og tredive år og avlede sønner og døtre. Og Peleg levede tredive år og avlede Reu. 1 Mosebog 11:16–18.

I 1 Mosebogs tiende kapitel nævnes Eber og Peleg for første gang.

Og Eber fik to sønner; navnet på den ene var Peleg, for i hans dage blev jorden delt; og hans brors navn var Joktan. 1 Mosebog 10,25.

Peleg betyder deling eller opsplитning, og i Pelegs dage markeres adskillelsen af to klasser af pagtens folk ved historien om Babelstårnet og Nimrods oprør. Eber blev fire hundrede og fire og tres år gammel, men efter at Peleg (deling) var født, levede han fire hundrede og tredive år. Hver eneste kendsgerning har sin betydning, og fire hundrede og tredive er det tal, Paulus tillægger Abrahams pagtsprofeti. Skønt tallet fire hundrede og tredive knyttes til Ebers liv efter Pelegs fødsel, udtrykkes de første fire og tredive år af hans liv som „fire og tredive år“, hvilket naturligvis er fire og tredive år, men i selve den enkle angivelse af disse fire og tredive år læses det „fire“ og „tredive“ (430). Dernæst kom fire hundrede og tredive, og så er den første angivelse af Pelegs liv „tredive“.

Eber er roden til navnet hebræer, og det er den første omtale af hebræerne, som skulle være pagtens udvalgte folk. Eber betyder at gå over og er således et forbillede på pagtens folk, som går over fra jorden til den nye jord, sådan som Abrahams børn gjorde, da de gik over Det Røde Hav til det forjættede land. Den fyrreårige ørkenvandring hindrede denne overgang, men ved slutningen af de fyrre år gik de over Jordan til det forjættede land og blev derved et forbillede på Guds folks endelige overgang. Peleg repræsenterer den historie, hvor delingen af menneskeheden i to pagtsfolk første gang fandt sted ved Nimrods tårn. Symbolet på Nimrods dødspagt er forvirring, og symbolet på den hebraiske livspagt er de fire hundrede og tredive år af Ebers liv før delingen, repræsenteret ved Peleg. Navnet Peleg markerer også en symbolsk numerisk sandhed, for de fire hundrede og tredive år af Eber deles i to tal, og Peleg repræsenterer en sondring mellem de fire hundrede og tallet tredive.

Fire hundrede og tredive består af to dele: de fire hundrede år i Abrahams pagt sammen med de yderligere tredive år, som Paulus har angivet. Den forøgelse af kundskab, som frembringer Guds folks endelige vækkelse, fremstilles i Daniels bog kapitel tolv, hvor det todelte symbol på den evige pagt udtrykkeligt identificeres, og det fremsættes i vers 9/11.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for disse ord skal holdes skjulte og forseglede indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå, men de vise skal forstå. Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Daniel 12:9–11.

Den endelige åbning af seglet, som frembringer en prøvelsesproces i tre trin, således som den fremstilles i vers ti som »renset og gjort hvide og prøvet«, er forbundet med de tolv hundrede og halvfems år. Pionerforståelsen af verset er, at fjernelsen af hedenskabets modstand i 508 indledte en trediveårig proces, som førte til oprettelsen af pavedømmet som bibelprofetiens femte rige i 538, hvilket derefter herskede som bibelprofetiens femte rige, indtil de tolv hundrede og tres år blev afsluttet i 1798. De tredive år fra 508 til 538 fremstilles også af Paulus som et »frafald først« i 2 Thessalonikerbrev.

I 2 Thessalonikerbrev er emnet forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom, henholdsvis profetiens fjerde og femte rige. Det er i dette kapitel i Thessalonikerbrevet, at William Miller opdagede, at „det stadige“ i Daniels Bog repræsenterede det hedenske Rom, og Miller opdagede endvidere, at „det stadige“ i Daniel altid blev fremstillet i forbindelse med ødelæggelsens vederstyggelighed eller ødelæggelsens overtrædelse. Vederstyggeligheden og ødelæggelsens overtrædelse i Daniels Bog repræsenterer det, som Johannes i Johannes' Åbenbaring identificerer som henholdsvis dyrets billede og dyrets mærke.

William Miller grundede de fleste, om ikke alle, af sine profetiske anvendelser på sin identifikation af to ødelæggende magter, fremstillet som „det daglige“ (det hedenske Rom) og den anden ødelæggende magt, som udtrykkes på to måder: som ødelæggelsens overtrædelse (kombinationen af kirke og stat), i Åbenbaringen som dyrets billede (den pavelige profetiske struktur), og vederstyggeligheden, som forårsager ødelæggelse (soltilbedelsen), i Åbenbaringen som dyrets mærke. Den forståelse, som Miller udledte af Paulus' fremstilling i 2 Thessalonikerbrev, var en primær grundlæggende forståelse hos Miller, som er symbolet på adventismens grundvolde. Paulus hævder, at de, som ikke elsker sandheden, fremstillet i kapitel to af 2 Thessalonikerbrev, er dem, som modtager en kraftig vildfarelse.

I Daniels tre vers (Daniel 12:9–11) kan den symbolske forståelse i de sidste dage ikke indbefatte anvendelsen af tid; for fra og med den 22. oktober 1844 er anvendelsen af profetisk tid ikke længere gyldig. Versene 9/11 repræsenterer to særskilte perioder på tredive år og et tusind to hundrede og tres år. Tallene fyre og et tusind to hundrede og tres er begge symboler på en profetisk ørken og er profetisk udskiftelige. Derfor kan et tusind to hundrede og tres forstås som fyre, og fyre er tienden af fire hundrede. Versene 9/11 symboliserer tallet for den evige pagt, som repræsenteres ved fire hundrede (Abraham) i forbindelse med tredive (Paulus). Den 'ørken', som

repræsenteres ved 'et tusind to hundrede og tres', stemmer overens med en 'ørken' på 'fyrre', og fire er en tiende af fire hundrede. Trediven er trediven. Fire hundrede og trediven fremkommer ved, at tallet fire hundrede lægges til tallet trediven, hvilket i Ezekiels kapitel fire repræsenteres som tre hundrede og halvfems lagt til tallet fyrre.

9/11-versene i kapitel tolv repræsenterer midten af tre profetiske perioder i kapitlet, og de er et symbol på den evige pagt, som bliver åbnet i de sidste dage. Åbningen af betydningen af fire hundrede og trediven i de sidste dage frembringes i Ezekiels kapitel fire.

Løven af Judas stamme er nu i færd med at åbne det endelige advarselsbudskab for dem, som ved tro er gået ind i det Allerhelligste sammen med Ezekiel, Johannes, Daniel og Esajas. Denne sandhed åbnes i forbindelse med ophøjelsen af dem, som ikke alene fremstilles som Israels fordrevne, men også som banneret for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Denne sandhed er indsat i den pagtsmæssige sammenhæng, som repræsenteres ved Abrahams fire hundrede år i forbindelse med den pagt, som repræsenteres ved Paulus' trediven år. Denne sandhed fremstilles i de 9/11-vers i Daniel tolv, som repræsenterer midten af tre symbolske perioder, hvilke blev korrekt forstået af milleritterne. Den midterste 9/11-sandhed, som bliver åbnet i Daniel tolv, repræsenteres i Ezekiels tre hundrede og halvfems dage og fyrre dage. Disse dage bliver åbnet for Ezekiel i det tredivte år af den syttende jubelcyklus, og Ezekiel repræsenterer som præst præsteskabet hos de hundrede og fireogfyrre tusinde, som befinder sig i den midterste prøve af tre prøver.

Ezekiel markeres inden for tempelprøven på den „femte dag“ i den „fjerde måned“, hvilket i milleritternes historie markerede selve midten („midtpunkt“) af de syvende måneder, som begyndte ved den første skuffelse den 19. april 1844 og endte den 22. oktober samme år.

„I sommeren 1844, midt imellem det tidspunkt, da man først havde ment, at de 2300 dage ville ende, og efteråret samme år, hvortil det senere blev erkendt, at de strakte sig, blev budskabet forkyndt med selve Skriftens ord: 'Se, Brudgommen kommer!'“ The Great Controversy, 398.

Den 21. juli 1844 lå midt i de syv hellige måneder, og på denne dato var Samuel Snow i Boston Tabernacle, hvor han fremlagde sit budskab om Midnatsråbet. Der forkyndte han for første gang ved en offentlig fremstilling "med selve Skriftens ord: 'Se, Brudgommen kommer!'" Vi står nu symbolsk sammen med Ezekiel i Boston Tabernacle, kort før ophøjelsen af midnatsråbets budbringere går ud som en flodbølge. Den profetiske proces med at ophøje banneret fremstilles i Islams profetiske linje i Åbenbaringen kapitel ni. Ezekiel kapitel fire frembærer det andet vidne og afslutningen på den profeti om tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, og det gør han i kapitel fire.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.